

Nr. 49. } Decorah, Iowa, 8de December 1889. } 15de Aarg.

Mormors Træ.

(Slutn. fra forr. Nr.)

I Landsbyen, der laa længere nede ved Floden, var Dverspommelsen ikke saa stor som i Talen, hvor Vandet bruste frem fra en snever Kloft. Flodleiet var dybere og bredere, og kun de nærmeste Marker stod under Vand. Men Margrethes Egtfælle var i stor Angst for sin Hustru. Han kunde ikke arbejde sig op mod den rivende Strom, og hele Dagen gik hen med forgjæves Forsøg paa at komme hjem. Saa blev det Aften, og han maatte følge sine Benneres Raad og slaa sig til Ro til næste Morgen. Men just som han vilde gaa hjem til de venlige Folk, hvis Gjest han var, kom Taget af hans Hus drivende med Strømmen. Hans Engstelse fik nu ny Ræring, og han kunde ikke lægge sig til at sove, han vidste

jo ikke, om den næste Bølge kunde føre hans elskede Hustrus Lig med sig. Saa gik han op til Prestegaarden og betvoede Presten sin Sorg. Denne tog ham med sig ind til sin fromme Hustru, og de tre knælede sammen og opfandt inderlige Bønner for hende, der maaste nu kæmpe med Doden. Lille Albert stod ganske stille, uden ret at forstaa, hvad det gjaldt, men da han saa sin Fader reise sig mild og stille, og hørte ham fortrostningsfuldt sige: „Vorherre vil nok passe paa Mor, til vi kan komme hjem og hente hende“, nikkede han nok saa freidig og sagde: „Ja, Fader, Moder siger, at Englene slaar Rreds om os allesammen hver Nat, mens vi sover.“

Næste Morgen ganske tidlig kstød en Vaad rask op ad Floden, drevet frem af de kraftige Bonders Varetag. Stormen var stilnet af, og Floden gled frem, rolig og blank, som den pleiede; men

overalt langs dens Bredder saas Spor af Overvømmelsen, og det vilde vare længe, før det Lag af Grus og Mudder, som bedækkede Marker og Veie, kunde skaffes bort. Tøngstelige og ivrige speidede lille Albert og hans Fader efter den hjære Skikkelse, som for to Dage siden saa kjærlig stod og vinkede til dem, da de kjørte bort. Hjemmet laa i Grus, Høve og Mark var odelagte, men de tænkte ikke derpaa; de søgte kun den ene, som deres speidende Blik intetsteds kunde oine. Alt var stille, ligesom uddødt, da de steg iland og gik op mod Gaarden.

Bludselig udstødte Albert et Skrig: „Mor, Mor!“ raabte han og styrtede gennem Dynd og Vandpytter ud i Haven. Der laa Margrethe. Skavlet var bristet, da hun bevidstløs var gleden ned fra Træet, og det blege Ansigt var som til en sidste Bøn om Hjælp vendt mod Himlen: „O, min Hustru!“ udbrød hendes Mand og løste hende op i sine Arme, „er dette Guds Vilje; det er næsten mere, end jeg kan bære!“ og den sterke, unge Mand hulkede som et Barn, medens han bar hende ømt og varlig ned i Baaden. Hele Tiden laa hun stille og bleg; men hun var ikke død.

Da hun kom i en varm Seng, og en dygtig Læge og kjærlige Venner pleiede hende, kom hun lidt efter lidt til sig selv. Hun var ung og sund, og efter nogle Dages Forløb kunde hun atter være oppe. Hvor var der Glæde i disse Hjertes, og hvor brændende var de Takkebønner, hun og hendes Egtesælle opsendte, da de sammen gik til Herrens Bord, førend de vendte hjem forat tage fat paa at gjenopbygge det Hus, der var stykket bort! og hele Lands-

byen tog Del i deres Glæde; lutter milde Blikke og gode Ønster tog de med sig tilbage til den lille Dal mellem Bjergene. —

Uter stod „Mormors Træ“ fuldt af Blomster; Solen skinne, Fuglene sang, og Kirsebærblomsternes hvide Blade drysede let og blødt ned over Margrethe og hendes Mand. De stod med hinanden i Haanden og saa paa det smukke, nye Hjem, der havde reist sig paa det gamle Plads. Det var just et Aar, siden hin frygtelige Dag, derfor var deres Hjertes saa fulde, at de ingen Ord kunde finde, og derfor havde lille Alberts Fader lovet, at „Mormors Træ“ skulde saa Lov til at staa som et Minde om Guds Magt og Godhed, saalænge nogen af Slegten havde sit Hjem i den lille Dal mellem Bjergene. Og dette Løfte stod ved Magt. Aar efter Aar var „Mormors Træ“ Vidne til, hvorledes de gamle blev graahaarede, og de unge voksede til, sterke i den Tro, der maa vokse i det stille og slaa dybe Rodder i de gode Dage forat kunne være en Tilflugt i Stormens og Nordens trange Tider.

En fort Dronning.

Her kan man se, hvorledes en afrikansk Dronning tager sig ud i sin Yndlingsstilling. Hun benytter ogsaa, som en stor Del af vore Damer, Sminke og Pudder, om end paa en lidt anden Maade. Hun farver sine Tænder sorte, Læberne gule og Rindbenene hoivøde. Hift og her træffer hun et Par blaa eller hvide Vinjer og tror sig da at se ret bedaaende ud. Hvis dette var Moden her, vilde vel vore Modedamer paa samme Maade odelægge sin Hud. Nu gjør de det imidlertid paa en noget get anden Maade end den sorte Dronning.

En fort Dronning.

Litteratur.

1. „Fortællinger for Ungdommen“, 1ste Bind, er en vakkert liden Bog, som „Luth. Pub. House“ netop har besørget udgivet, som en passende Gulegave til Børn og Ungdom. Dette første Bind indeholder to ganske gode Fortællinger: 1) Søfjæren, som viser Daarligheden af at tragle efter Rigdom, og 2) Jerry Creed, som viser, hvorledes Gud i sin store Naade ogsaa kan forbarne sig over den største Synder og føre ham til en sand Omvendelse. Bogen er smukt udstyret og sælges i vakkert Bind for 25 Cts. Man ser, at vort Trykkeri i Decorah har til Hensigt at fortsætte Udgivelsen af saadanne Fortællinger, idet dette kaldes 1ste Bind. Saadanne Bøger vil være passende i et Bibliothek for vore Søndagskoler.

2. Børnebibliothek, I, er en anden liden Bog fra samme Trykkeri. Medens Fortællingerne optager 116 Sider, indeholder denne kun 20 Sider og er kun hestet. Men saa sælges den ogsaa for — 3 Cents. Fortællingen i I.: „En god Gjerning bringer sin Løn“ er en meget smuk liden Fortælling.

„Jeg er min egen Løds.“

Saaledes sagde engang en Kaptein til en affine Passagerer, da denne spurgte, om han ikke vilde vente paa Løds; thi en Storm nærmede sig. Kapteinen mente, at han selv skulde komme ind til Havnen! „Dette er Kapteinenes Lege“; ytrede en Herre, som Dagen efter besøgte Præget. Disse Ord: „Jeg er min egen Løds“, var det sidste, han sagde, før han seilede ind i Evigheden. St. Paul var og sin egen Løds og kastede Guds Ord fra sig, derfor maatte ogsaa Gud forkaste ham.

Rivitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Siouy Falls.

Web Past. K. Thorsen, samlet ved Lærer O. Olsen, fra følgende Skolebørn i bedste Distrikt af Rush River Wgh.: Oscar Bergeng \$0.50, Eddard Bergeng 0.25, Laurits Gundersen 0.10, Marie Svendsen 0.10, og nogle flere Børn mindre Bidrag; tils. \$1.53. Lønde: Indsamling i Gitman Wgh.: Web Alfred Mathien \$0.21, Henry Collins 1.49, Johannes Fosmo 1.90, Inga Johnson 0.35, Gina Johnson 0.70, Birthe Kristoffersen 1.00, Olivia Arneisen 2.72, Kora Valler 1.00, Martus Gulltjien 1.08, Julius Haug 0.73; tils. \$11.18. Sum: \$12.71.

„Børneblad“

vil fra Nyaa 1890 udkomme i betydelig større Format og meget smukkere udstyret end hidtil. Skønt det vil vedblive at udgaa hver Uge, vil det dog herefter blive baade større og smukkere, end det var, da det kun udkom en Gang om Maanedens. Hvert Nummer vil indeholde 3 Sider med Billeder og 5 Sider Læsestof. Desnagtet vil Prisforhøvelsen kun blive 10 Cents pr. Aargang. Prisen bliver altsaa:

- 1) For enkelte Eksemplarer, som altid maa betales i Forskud, 0.50 Cents.
- 2) Men Agenter, som selv holder Abonnenter og indstaar for Betalingen, erholder Bladet i Puffer paa 5-24 Eksp. for 40 Cts. pr. Eksp. over 25 = 35 = = =

Forat opmuntre til, at „Børneblad“ bliver betalt i Forskud, vil Agenterne faa 10 pCt. af, hvad der indbetales inden 1ste Mars.

Penge og Bestillinger, samt alt hvad der angaar Ekspeditionen, sendes direkte til Luth. Publ. House, Decorah, Iowa.

Indsendelser og Bidrag til Bladet sendes til min Adresse.

Ginar Wulfsberg,
Highway, Iowa.

BØRNEBLAD, a Children's Paper, published weekly by LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Decorah, Iowa.

Entered at the post office at Decorah, Ia., as second-class matter.